

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΤΡΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Πές μου, τραντάφυλλό μου έσύ, ποιανής Θεάς άνεσαιμιά
Σ' άλαφροαγγίζει την αύγη, και παίρνεις τάρωμά της ;
Και ποιά πρωτοφιλήθηκε μέσα στού κήπου τά θαμνιά,
Πού τή φωτιά έσύ έκλεψες από τά μάγουλά της ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ή Έλληνοπούλα στάθηκε με γύμνια άστραφτερή,
Στόν έξαλλο άντικρύ τεχνίτη,
Κι από κομάτι μάρμαρο βουνόπλαστο, βαρύ,
Βγήκε σάν ήλιου άνάβλεμμα ή άθάνατη Άφροδίτη.

ΘΑΛΑΣΣΑ

Στά στήθια ενώ τής θάλασσας τά διάπλατα άρμενίζω,
Και λέω γαλήνη άπέραντη κοιμίζει αυτά τά βάθια,
Σά με άξαφνο άναστέναγμα φρουσκώνουν, που νομίζω
Νά δηγηθή άγωνίζεται τά μυστικά της πάθια.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

GUY CHARLES CROS

I

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΕ ΚΟΙΤΩ...

Στά μάτια σέ κοιτώ, καλή, που άπ' την παλιά μας ζήση
τίποτα πιά δέν έμεινε παρά ένα φώς σβυσμένο.
Άτάραχα κι άπίκραντα δίχως χαρές και μίση
φέγγουν, λαμπάδες ίερές πά σέ βωμό άγιασμένο.

Ξεχάσανε τόσες νυχτιές δίχως στιγμής γαλήνης,
τόσους γλυκούς άπελισμούς και κλάματα χαμένα...
Στά μάτια σέ κοιτώ, καλή, κ' ή πλήθια τους ειρήνη
μένει μυστήριο μακρινό κι άπάντεχο για μένα.

Μιά μαραμένη μυρουδιά πεθαίνοντας τά ρόδα
σκορπούνε μέσ στού δειλινού τά ζαφειρένια πλάτια,
μ' άπ' τή φωνή τής σάρκας σου που ό πόθος τήν εύόδα
δέ σου άπομένει τίποτα, γυναίκα, μέσ στα μάτια.

Χνούδι φιλιού δέ μάντεψαν στα χέρια σου, στο στόμα ;
Τάχατε μήπως ό Καιρός μέσ στόνειρο τά πνίγει ;
Ή βλέπουν πέρα άπ' τή ζωή, κι άκόμα πέρα άκόμα
κάποια Γαλήνη αιώνια τά χέρια νά σου άνοίγη ;

II

ΣΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ
ΤΟ ΑΓΝΙΣΤΙΚΟ ΝΕΡΟ...

Στου τραγουδιού τó άγνιστικό νερό
θέλω νά λούσω τή λερή καρδιά μου,
γιατί σέ θρόνο στέρωσα άψηλό
μιά τιποτένια για βασίλισσά μου.

Γιατί έσκουξα άπ' άφάνταστη ήδονή
πάνω στη σάρκα της τή μολεμένη,
και ρούφηξα άπ' άκάθαρτη πηγή
φωτιά, τή λύσσα της τή λαγγεμένη.

Και για νά διώξω κάθε στοχασμό
τής μισημένης μου τής συντυχιάς της,
έχτισα κόσμο όνειρευτό κι άλαργινό
στη χώρα που είμαι βασιλιάς της.

Όμορφο κόσμο και ζουγραφιστό
που ή ξεορισμένη μου ψυχή πλανιέται,
και ότ' άνεμοδαρμένο του δεντρό
τ' άδέρφι της τó δόλιο άναθυμιάται,

που στα λιμνίσια τά νερά γερτή
βλέπει ούρανοίς στα βάθη νά περνάνε,
και νοιώθει εκεί ή ψυχή μου πώς μπορεί
μιαρός κανείς μαζί και θεός νάναί.

III

ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΗ

Δόλιο παιδί μου, δέξου αυτά τά ρόδα μου κανίσι
που άποβραδίς τά τρύγησα στο φεγγαρίσιο νάμα
στά μαύρα κυπαρίσσια σου που μόνοι τρέμουν οί ίσκιοι
άλλο δέν έρχεται παρά κάθε βροχής τó κλάμα.

Ή άγνή τους πένθιμη εύωδιά, τó ξερω, θά γλυκάνη
τήν πολυστέναχτη καρδιά που έδω πικρή έχει άράξει,
και τόνειρο που σέ πλανά στο νεκρικό λιμάνι
δέ θά τó κόψη, άτέλειωτο, μηδέ θά τó ταράξη.

Γιατί τά λόγια α δέ μπορούν νά πάνε ως του θανάτου
τά βάθη τά μυστηριακά που γαλήνη κοιμάσαι,
ας φτάνει μόνο άνάλαφρη και τρυφερή εκεί κάτω
ή φεγγαρόλουστη λαλιά τών κήπων, νά μεθά σε...

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΟΙ ΜΙΧΤΟΙ

- ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ
- ΠΑΛΙΕΣ ΑΓΑΠΕΣ
- ΕΛΙΣΙΡΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ
- ΙΤΖΑΛΑ
- ΓΑΤΙΤΣΑ

Ή θεατρική στην Άθήνα κίνηση άρχισε φέτο
με τρία θέατρα. Δυό παλιά, τής «Νέας Σκηνής» και
τής «Κυβέλης» (Βαριετέ), κ' ένα καινούργιο τó
«Άτυκόν». Τρείς θίασοι σηματοποιήκανε με τρεις
πρωταγωνίστρες. Τή δ. Κοτοπούλη, τήν κ. Κυβέ-
λη Άδριανού και τήν κ. Νίκα. Ό γνωστός δρόμος
τής Γαλλικής θεατρικής βιομηχανίας πατήθηκε ά-
μέσως κι από τούς τρεις. Τó «Μεγάλο βράδι» του
Λεοπόλδου Κάμπφ και ή «Άννα Καρενίν» δράμα
βγαλμένο από τó συνονόματο ρομάντζο του Τολ-